

De Wraak van de Zwarte Mokum

Een kort horrorverhaal door Edward Hendriks

Copyright 2017 Edward Hendriks
Smashwords Edition

30 oktober 2017

Tijdens het loshalen van de planken in het historische grachtenpand aan de Leliegracht in Amsterdam, viel hem het schitterende voorwerp tussen het vermolmd hout op. Hij tastte tussen de halfvergane vloerdelen en pakte het op.

Hij opende zijn vuist en daar lag hij: een glimmende, zwarte kastanje. Daar leek het althans op. Zijn mond viel open van verbazing. Terwijl hij in de donkere fonkeling staarde, herinnerde hij zich het bordje bij de deur. Hier woonde ooit Manus Elmas, de beroemde diamantslijper die in 1731 de grootste zwarte diamant ooit sleep.

Klaas voelde de adrenaline door zijn aderen pompen. Vlug sloot hij zijn vingers om het juweel.

Joris de Lange - de jongere broer van Klaas en mede-eigenaar van klusbedrijf Klaas de Lange - en Klaas Sr. - de vader van Joris keken beide om de hoek van de schuifdeur met glas-in-lood. 'Wat ben je aan het doen?' vroeg Joris.

'Ik? Gewoon plank aan het weghalen, dat zie je toch.'

'Ik hoorde niks meer, dus ik dacht dat je in slaap was gevallen. Wat is er met je hand?'

Klaas keek naar de vuist van zijn rechterhand, die hij nog altijd boven de opengebroken vloer hield. De diamant gloeide in zijn handpalm. 'Ik, eh, heb mijn hand opengehaald, geloof ik.'

'Werkhandschoenen aan,' bromde Senior. 'Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?'

'Ja, pa.' Klaas stopte de diamant in de zak van zijn overall.

'Ben jij nu de oudste? Soms denk ik dat we het bedrijf beter kunnen omdopen in Klusbedrijf Joris de Lange.'

'Heel grappig, pa. Zorg er maar voor dat jij je werk doet, anders kort ik je op je loon.'

Senior grijnsde en daarna verdween zijn hoofd weer achter de deur van glas-in-lood. Klaas wachtte totdat hij het geluid van brekende planken weer uit de achterkamer hoorde, liep daarna naar het raam aan de voorkant van het pand en haalde zijn opmerkelijke vondst weer tevoorschijn.

De diamant leek in het daglicht nog feller te fonkelen dan zo-even. Hij zag nu dat de steen half doorzichtig was, alsof hij door een donkere zonnebril probeerde te kijken. Het betoverde hem bijna.

Zou het een echte zijn? Hij had nog nooit een zwarte diamant van dichtbij gezien. Maar witte diamant ook niet, voor zover hij zich kon herinneren.

Hij stak de diamant weer in zijn zak en haalde zijn smartphone eruit. Over zijn schouder keek hij naar Joris en Senior in de achterkamer. Het leek erop alsof ze druk aan het breken waren..

'Manus Elmas' voerde hij in als zoekopdracht. De Wikipedia-pagina van de beste man was het eerste zoekresultaat. Met steeds grotere spanning scrolde Klaas door de tekst.

Diamantairsfamilie.

Amsterdam

Achttiende eeuw.

Schele Jan.

Zwarte diamant aangekocht.

In stukken geslepen.

Zijn oog bleef hangen op de laatste alinea. 'De kern van de diamant zou zijn meesterwerk worden, maar volgens de legende liet Manus de steen vallen nadat die plotseling begon te gloeien. Daarna raakte hij hem kwijt in zijn werkplaats. Niemand heeft hem ooit nog terug gevonden.'

Klaas keek naar de gracht buiten en prevelde zachtjes voor zich uit wat hij zojuist had gelezen. 'Niemand heeft hem ooit nog terug gevonden.'

Opnieuw kreeg Klaas het heet. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Wat moest hij doen?

Je weet best wat je moet doen. De familie Meegers, eigenaar van het huis, is eigenaar van de diamant. Als je boft, krijg je een bos bloemen en een boekenbon als vindersloon.

De steen woog zeker tweehonderd gram. Hoeveel karaat was dat eigenlijk?

Na nog een snelle zoekopdracht zag Klaas dat één karaat stond voor slechts 0,2 gram. En dat de prijs van een karaat op kon lopen tot boven de duizend euro. En hoe zwaarder de diamant, hoe hoger de prijs per karaat nog eens werd.

Klaas slikte. De steen die hij in zijn zak had, moest minstens een miljoen waard zijn, maar door de grootte en het gewicht waarschijnlijk nog veel meer.

'Laat maar zien,' bromde Senior, terwijl ze hun boterhammen met pindakaas en stroop zittend op een paar kratten verorberden.

'Waar heb je het over?' zei Klaas met volle mond, maar zijn hart sloeg twee slagen over.

Joris en Senior keken hem grijnzend aan. De seconden die voorbijkropen leken minuten.

'Die edelsteen,' zei Senior ten slotte. 'Die je tussen de planken hebt gevonden. Dacht je dat wij gek waren?'

'O, die. Da's niks bijzonders. Een waardeloos prul. Ik heb 'm al teruggegeven aan Meegers, toen hij zo-even langskwam.'

'Echt waar?' zei Senior. 'Zo'n mooi zwart kristal is al gauw een paar duizendjes waard, lijkt me!'

Klaas schudde zijn hoofd. 'Het was niet eens kristal. Het was gewoon donker glas. Waarschijnlijk wilde iemand ooit een grap uithalen vanwege die diamantair die hier ooit woonde.'

's Avonds zat Klaas met een biertje voorovergebogen achter de laptop aan de keukentafel. De rest van de werkdag had hij amper nog wat gedaan. Zijn gedachten gingen voortdurend naar de steen in de zak van zijn overall. Dezelfde steen die nu lag te fonkelen op de tafel naast de laptop.

Natuurlijk, hij had hem daadwerkelijk aan Meegers moeten overhandigen toen die poolshoogte kwam nemen. Maar dat was niet gebeurd. In plaats daarvan had hem meegenomen naar huis. Dat was de eerste fout die hij maakte.

Misschien wás het wel een nepper. Maar hij wist ook dat hij zich dat voorhield om de diefstal minder erg te laten lijken. Toen hij het pand aan het eind van de middag verliet met de diamant in zijn zak, wist hij dat hij hem zelf wilde houden.

Klaas had alle mogelijke zoekopdrachten al uitgevoerd en alle enigszins relevante websites nagelopen. Alleen het verhaal van Manus Elmas en zijn Zwarte Mokum kwam steeds weer naar voren. En dat was min of meer een legende. Niemand leek de diamant na die tijd nog in zijn bezit te hebben gehad of er meer over te kunnen vertellen.

Hij had ook gelezen over de grootste diamanten ter wereld, die allemaal bekend waren en namen hadden. De vijf grootste varieerden in gewicht tussen de 630 gram en de 220 gram. De steen hier op tafel woog 240 gram, zoals hij op de keukenweegschaal had afgelezen.

Klaas nam een slok van zijn bier en leunde achterover in de stoel, terwijl hij in de schittering van de steen keek. Zijn rug deed pijn en zijn ogen voelden droog aan. Zijn hart klopte met meer dan honderd slagen per minuut.

De bel ging. Klaas wierp een snelle blik op de keukenklok.

23.33 uur.

Wie kon dat in godsnaam op dit tijdstip zijn?

Opnieuw ging de bel, langer nu. Ook klonk er gebons op de voordeur.

Klaas zette het biertje terug op de tafel, pakte de diamant en verstopte die in de gele Ernie-koffiemok in het keukenkastje. Daarna beende hij de keuken uit, naar de deur.

'Klaas, opendoen, ik ben het!' Het was de stem van Joris.

'Momentje! Ik heb de voordeur al afgesloten.' Hij pakte de sleutel van het zelfgemaakte rekje met haakjes en draaide het slot open.

'Wat is er aan de hand?'

Joris stapte naar binnen. 'Je gaat toch wel eerlijk delen, broer?' Er lag een donkere grijns om zijn mond,

Klaas sloot de deur. 'Waar heb je het over?'

Joris liep door naar de keuken, ging aan de keukentafel zitten en nam een slok uit het halflege flesje bier. 'Nou, waar heb je hem verstopt?'

'Joris... Ik heb geen zin in flauwe spelletjes. Het is verdomme halftwaalf 's nachts! Zeg wat je te zeggen hebt, morgen hebben we weer een lange dag voor de boeg.'

'Jongen, degene die flauwe spelletjes speelt, dat ben jij. Dat je die steen aan Meegers hebt gegeven is onzin.' Joris liet het flesje bier plokken met zijn vingers, terwijl hij zijn broer aan bleef staren.

Klaas zuchtte uiteindelijk diep, opende het keukenkastje en tastte in Ernie-koffiemok waarin hij de steen had verborgen.

Joris schaterde het uit van het lachen. 'Je hebt 'm in mijn Ernie-mok verstopt. Eigenlijk wil ik die ook terug!'

Klaas glimlachte en legde de steen op de keukentafel. 'Je haatte Sesamstraat.'

'Nee, hoor. Ik vond alleen de Bert-mok mooier, maar die moest jij zo nodig.' Joris' ogen werden groot toen hij de steen oppakte. 'Zo, hé! Die is zwaar. En wat schittert-ie!'

'Het lijkt erop dat het een zwarte diamant is.'

'En die wou je lekker zelf in je zak steken?'

Klaas leunde quasinonchalant tegen het aanrecht en vouwde zijn armen over elkaar. 'Ik wilde alleen wat onderzoek doen en hem daarna teruggeven aan Meegers. Er staat een verhaal op internet over een zogenoemde Zwarte Mokum die in het bezit van Manus Elmas zou zijn geweest. Er schijnt een vloek op te rusten.'

'Jezus, meen je dat?' Joris hield zijn ogen nog steeds op de steen gericht, die fonkelde onder de hanglamp boven de keukentafel. 'Eerlijk zeggen: je was niet echt van plan om hem terug te geven, of wel?'

Klaas haalde zijn schouders op. 'Wat zou ik er anders mee moeten? Ik kan er moeilijk mee naar Coster Diamonds hier om de hoek gaan. Ze zien me aankomen met zo'n lummel van een exemplaar.'

Joris staarde hem enkele seconden zwijgend aan. 'We zullen hem op de zwarte markt moeten zien te verkopen.'

'We? Verkopen?'

'Klaas, dat ding is misschien wel miljoenen waard. Ik heb het er al even met pa over gehad. Hij weet een adresje in Duitsland waar -'

'Stop, Joris! Het is niet oké om hem te verpatsen.'

'Luister. Niemand weet dat je deze steen hebt gevonden. En bijna niemand weet dat die steen ooit heeft bestaan. Waarom zouden we niet van dit geluk mogen profiteren? Die familie Meegers is stinkend rijk. Die hebben al miljoenen. En wij? Wij werken ons kapot in de bouw totdat we met vijftig versleten zijn, verdomme! Dit is onze kans om af te rekenen met alle schulden die de economische crisis heeft achtergelaten!'

'Ik weet het niet, Joris.'

'Ik weet het wel.' Joris dronk met een flinke tuig het restant uit het flesje bier en liet daarna een harde boer.

'Laten we er nog eens een nachtje over slapen. Dan hebben we het er morgen na het werk nog wel over, oké?' Klaas reikte naar voren en pakte de diamant weer van de keukentafel, om die weer in de Sesamstraat-mok in het keukenkastje te laten glijden. 'Voorlopig ligt hij hier veilig.'

Joris snoof en stond op. 'Welterusten, broertje. Ik kom er zelf wel uit.' Hij klopte Klaas in het voorbijgaan op de schouder.

Toen de voordeur met een klap achter hem sloot, voelde Klaas pas hoe moe hij was. Hij was zich er niet van bewust dat hij zojuist zijn tweede grote fout had gemaakt.

31 oktober 2017

Na een doorwoelde nacht werd Klaas wakker met de diamant in zijn hoofd en in zijn buik. Hij sloeg zijn benen over de rand van het bed en liep naar de wc om zijn blaas te legen. Daarna schoot hij in zijn spijsvertering en een trui en haastte zich naar beneden. Al voordat hij het kastje opende en in de koffiemok tastte, had hij een naar voorgevoel. Hij graaide in het niets. Tegen beter weten in pakte hij de mok op om erin te kijken. Leeg.

'Verdomme, Joris!' Klaas trok zijn mobieltje uit zijn zak en belde zijn broer. De telefoon ging over, maar Joris nam niet op.

Haastig trok Klaas zijn schoenen en jas aan en rende de deur uit om in zijn bos te springen. 'Die klootzak,' mompelde hij, terwijl zijn knokkels wit uitsloegen, zo hard kneep hij in het stuur.

Het was zeven minuten rijden naar het huis van zijn broer. In zes minuten was Klaas er.

'Klaas!' bracht Joris verbaasd uit, nadat hij de deur open had gedaan. Het volgende moment werd hij naar binnen, tegen de deur van de wc aan gedrukt.

'Waar is-ie?'

'Wat bedoel je?'

'De diamant. Bij het naar buiten gaan heb je de sleutel van de voordeur meegenomen. Je hebt 'm uit jouw Ernie-mok gejat toen ik lag te slapen.'

'Ik zweer je dat ik dat niet -'

'Mijn bloedeigen broer.' Klaas spooog een dikke fluim naast de voeten van zijn broer op de vloer. 'Vuile dief.'

Joris strubbelde tegen en probeerde los te komen. Klaas greep hem met beide handen om de keel.

'Ik h-heb h-hem niet,' piepte Joris.

Boven aan de trap verscheen Janne in een badjas. 'Wat gebeurt er allemaal?'

Klaas keek verwilderd naar boven. 'Dit is iets tussen mijn broer en mij, ja?'

Hij greep zijn broer nog wat steviger vast. 'Alleen jij wist waar ik hem had verstopt en alleen jij had de mogelijkheid om ongemerkt binnen te komen!'

Joris wurmde zich los en rende de trap op. Klaas rende erachteraan. Toen Joris bijna boven was, struikelde hij. Klaas trok aan zijn been. Joris wilde gaan staan, schreeuwde en viel toen, zijn hoofd naar beneden. Het was alsof er een zak betonmortel van de trap af stortte. Het gegil van Joris' vriendin ging door merg en been.

Mechanisch liep Klaas de trap af. Er kwam een straaltje bloed uit de mond van zijn broer. Zijn ogen trilden en zijn lippen bewogen, alsof hij wilde praten.

Klaas hurkte neer bij zijn broer en pakte hem bij zijn boord. 'Zeg op! Waar is de diamant? Ik moet het weten!'

Joris brabbelde wat onverstaanbaars.

'Was het pa? Je hebt het er met hem over gehad. Over dat mannetje in Duitsland dat wel wat kon regelen.'

Er gulpte bloed uit zijn mond. Janne bukte zich, hield het hoofd van haar vriend vast en snikte. 'Je hebt hem vermoord!' gilte ze na een paar seconden. 'Hij is dood!'

Klaas stapte over zijn broer heen om naar buiten te rennen, de bus in. Met gesloten ogen kroop hij achter het stuur. Hij had zojuist zijn derde grote fout gemaakt.

'Wát heb je gedaan?' Senior was lijkbleek.

'Dus vertel het me maar: waar is de diamant?' Het enige wat Klaas nog voelde was het enorme onrecht dat hem werd aangedaan. Hij was toch degene geweest die de Zwarte Mokum van Manus Elmas had gevonden?

Senior pakte de telefoon van de tafel. 'Het is verschrikkelijk dat ik het moet doen, maar ik moet de politie bellen dat je hier zit.'

'Jij gaat niet bellen,' gromde Klaas.

Maar Senior zag het gevaar dat zijn oudste zoon vormde niet in en toetste een paar cijfers op zijn ouderwetse mobieltje in.

Klaas haalde uit met het eerste wat hij in zijn vingers kon krijgen en dat was toevallig een zware granieten asbak.

Een straal uitgewaaierd bloed op het stucwerk, dat was het enige wat Klaas nog zag, voordat hij de asbak liet vallen en de deur achter zich dichtsmeet.

Zijn vierde fout kon hem al eigenlijk niks meer schelen.

Thuis in de hal keek Klaas in de spiegel. Zijn spijkerbroek en trui waren besmeurd met het bloed van zijn broer en zijn vader. Hij liep als een zombie verder naar de keuken.

Wat kon hij nu anders doen dan koffiedrinken en wachten tot de politie hem kwam halen?

Op de automatische piloot pakte hij zijn eigen Bert-mok uit de kast, die zwaarder aanvoelde dan normaal.

Over de bodem rolde de fonkelende Zwarte Mokum.